

1934 NOVEMBER

ERDÉSZETI LAPOK

LXXIII. ÉVF.

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

KÖZLÖNYE

11. FÜZET

KIADJA: AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

Megindították 1862-ben WAGNER KÁROLY és DIVALD ADOLF

Felelős szerkesztő
BIRÓ ZOLTÁN

Megjelenik minden hó 15-én.

Előfizetési díj 1934. évre 24 P, erdészeti altiszteknek 12 P.

Az Országos Erdészeti Egyesület tagjai a tagjárnélekok fejében kapják.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapesten, Lipótváros, Alkotmány-utca 6. sz. II. emelet

A lap irányával nem ellenkező hirdetések mérsékelt díjért közölhetnek.

(Telefon: 237—22.)

Krónika

1. Az új erdőtörvény.

Évtizedes kívánságunk áll a teljesülés küszöbén

A földművelésügyi miniszter úr betérjlesztette az új erdőtörvény-javaslatot, s amikor e sorokat írjuk, a bizottsági tárgyalások már javában folynak.

Az első szavunk a kérdéshez hálás köszönet.

Köszönet a miniszternek, aki vállalta a felelősséget, hogy ezt a javaslatot végre tető alá juttassa.

Köszönet a főosztálynak, amelyik munkát és fáradságot nem kimélve hónapok óta foglalkozik állandóan a kérdéssel, s iparkodik az ellentéteket kiegyenlíteni.

Köszönet mindazoknak a hivatalos és nem hivatalos tényezőknak, akiknek részük volt abban, hogy a javaslat végre idáig jutott.

Öszintén megvalljuk azonban, hogy bizonyos tekintetekben csalódások is értek hennünket.

Az előző tárgyalások során az Egyesület által elfogadott tervezet megállapodás jellegű volt, a hivatalos erdészeti admi-

nisztráció tehát, végeredményében a földmivelésügyi minisztérium és az érdekeltek között.

El voltunk készülve ennek dacára bizonyos változásokra.

Hiszen tudjuk, és maguk a tárgyaló miniszteriális közegek is jelezték, hogy egyes részletekhez a többi minisztériumoknak is lesz hozzászólásuk.

Száz százalékgig biztosra vettük azonban, hogy a tisztán szakkérdéseknél változtatások, hozzátoldások, újabb megszorítások nem lesznek.

És ezt joggal várhatjuk is.

Hiszen mindnyájan tudjuk, hogy a törvénynek négy sarkalatos pontja van: az üzemtervkényszer, a szakértő kezelés biztosítása, a legeltetés megfelelő szabályozása és a közérdekű erdőtelepítések biztosítása.

Nem kérdéses, hogy ezek számottevő része a birtokosra nézve anyagi terhet is jelent.

Senki sem veheti tehát zokon a birtokostól azt, ha akkor, amikor az erősebb állami beavatkozáson kívül bizonyos mértékű anyagi megterhelés lehetőségét is vállalja, a maga jogait és érdekeit is körül kívánja bástyázni.

Az igények, amiket ebből a szempontból támasztunk, igazán minimálisak voltak.

Nem terjedtek másra ki, csupán arra, hogy a túlzott beavatkozás lehetőségét kizárjuk.

Annál sajnálatosabb, hogy ezeknél az igazán minimális kötéseknel is részint kihagytak, részint változtattak, végül több helyütt olyan új betoldásokat foganatosítottak, amelyek a kikötött biztosítékok értékét legalább is erősen csökkentik.

Ezt pedig nem vehetjük jó néven.

Véleményünk szerint igen fontos az a cél is, hogy az új törvény megnyugvást keltsen.

Ennek a megnyugvásnak pedig előfeltétele az, hogy a törvény lehetőleg pontosan írja körül azoknak a jogait is, akiknek a rendelkezési jogaiba belenyúlni kíván.

Sohasem titkoltuk azt, hogy a legközelebbi mult sok intézkedését találtuk erőszakoltnak és túlzottnak.

Fanemek, gazdálkodási módok kerültek indexre, a vágas-

fordulók felemelése, megváltoztatása, tenyésztendő fanemek megállapítása diktatórikus rendelkezésekkel történt s az elbá-
nás igen sokszor egyáltalán nem állott a birtokos anyagi hely-
zetével és jogos követeléseivel arányban.

Kétségtelen, hogy az utolsó néhány esztendő ebből a szem-
pontból jelentős változást hozott, amennyiben elsősorban sze-
mélyváltozásoknak, másodsorban az egyesület szívós küzdelmé-
nek volt jelentékeny része.

S éppen ezért kellett az adminisztráció részéről is természe-
tesnek találni azt, ha az erdőgazdaság érdektelen képviselői —
köztük sok olyan, aki hosszú évtizedeket töltött az erdőgazda-
ság szolgálatában és magánál az erdészeti adminisztrációnál,
nem is éppen eredménytelenül, — egyaránt kívánták, hogy a
legfontosabb kérdésekben könnyen érthető, szabatosan meg-
határozott biztosítékok bástyázzák körül a birtokos elemi jogait.

Mert bár mindnyájan nagyra értékeljük, szemelőtt tartjuk
és szolgálni kívánjuk a közérdeket, mégis a legtöbben úgy értel-
mezzük az egyéni tulajdonjogot, hogy a birtok célja elsősorban
a tulajdonos érdekeit szolgálni s a gazdálkodás legelső irányí-
tója mindaddig, amíg az egyéni tulajdonjog alapján állunk, a
tulajdonos akarata kell, hogy maradjon.

Egy igen előkelő birtokosunk mutatott rá az emberi termé-
szet ama tulajdonságára, hogy akinek hatalom van a kezében,
az evvel a hatalommal élni is kíván.

Az adminisztrációk jelenségei ezt az állítást 100%-ig igazol-
ják s igazolják egyúttal azt is, hogy a hatalom alkalmazásánál
a hibák sem olyan rendkívül ritkák.

Bármennyire indokoltnak tartjuk is tehát azt, hogy a tör-
vény, illetőleg ennek keretein belül a végrehajtás alkalmazkodni
tudjon a gazdasági élethez, nem vehetünk megnyugvással tudomá-
sul olyan rendelkezést, amely tág keret formájában minden-
nemű beavatkozásra majdnem korlátlan lehetőséget nyújt
anélkül, hogy megszabná azt a végső határt, amelynél az intéz-
kedő hatalomnak is meg kell állania.

Különösen a tartamosság kérdése az, ahol a közérdeknek
túlzott beállítása az egyéni tulajdon jellegét és érvényesülését
hovatovább teljesen elhomályosítja.

Legyünk tisztában azzal, hogy ezt az abszolút tartamosságot, a rendkívüli használatok és túlhasználatok feltétlen és pontos beszámítását maga a kincstári erdőszet sem gyakorolta és nem merjük állítani, hogy ezután is teljes mértékben gyakorolni fogja.

Nyíltan állítjuk, hogy ezeket a rendelkezéseket ebben az esetben mindig befolyásolta és befolyásolni is fogja az a körülmény, hogy a rendelkezések anyagi következményei is magát az intézkedő államhatalmat fogják terhelni.

Ugyanezzel a szemmel kell tehát elbírálni azokat az eseteket is, amikor a rendelkezések anyagi következményeit más viseli.

Tetszetős és jól hangzó jelszavak, mint pl. az erdőben rejlő, vagy a rendszeres erdőgazdasághoz szükséges fatőke összegyűjtése és védelme, nem szolgálhatnak indokul arra, hogy a birtok bármikori tulajdonosát az anyagi romlásig lehessen ezen a címen juttatni.

Mert ha elvonjuk a mostani birtokostól a száraz kenyeret is azért, hogy az utódoknak kalácsot biztosítsunk, könnyen úgy járhatunk, hogy az operáció ugyan sikerül 100%-ig, de a beteg tényleg belepusztul.

És itt nem megnyugtató az, amikor ennek a bölcs mérséketlenek az alkalmazása teljesen és tisztán az adminisztrációra van bízva, amikor a legfelsőbb döntő fórumnak ugyanaz a szaktanácsadója, akinek rendelkezéseit az alsóbb fórumok végrehajtani iparkodnak és kötelesek.

Meg kell magának a törvénynek szabni azt a határt, és pedig lehetőleg világosan és határozottan, ameddig a birtokos a maga kívánságaival minden körülmények között elmehet és ameddig az ő kívánságait nem teljesíteni *lehet*, de teljesíteni *kell*.

Clara pacta, boni amici!

Ha nem lesz meg ez a tiszta és világos szerződés, ha nem lesznek a jogok és kötelezettségek a törvényben lehetőleg pontosan körülhatárolva, örökkön fenn fog maradni az ellentét a birtokos és adminisztráció között, míg ellenkező esetben nem kell 1—2 esztendőnél több, hogy a maga hatáskörével és tenni-

valóival mindkét fél teljesen tisztában legyen és minden surlódás el legyen kerülhető.

Csak néhány odavetett példát hozunk fel.

Indokolt-e a birtokost, akinek magának szomszédos mezőgazdasága, elég nagy gazdasági szükségletei vannak, kényszeríteni arra, hogy 150—200 holdas erdőterületét, ami pl. akácra vagy nyár-félékre elsőrendű termőtalaj, 100 éves vágásfordulójú tölgy szálerdőre rendezze be?

Tegye ezt akkor, amikor a két előlemlített fanem mellett összes szükségleteit el tudja látni, a rákényszerített fanem mellett pedig ma alig valamit. de 100 év múlva is alig félannyi fát kap, mint amire szüksége van?

Indokolt-e kisebb gazdaságoknál, ahol a környék a tömegtermékekre igen jó fogyasztó, de még nagyobbaknál is, arra kényszeríteni akarni a birtokost, hogy csak messze vidéken értékesíthető, nagyméretű, különleges választékok termelésére rendezkedjen be, ellenben legjobb fogyasztóját, a közvetlen környéket engedje át másnak és kényszerítse arra, hogy a fa beszerzési árán felül még indokolatlan és jelentős fuvar költségeket is viseljen?

Indokolt lehet-e egy csupa fiatalabb állományokból összetett erdő tulajdonosát arra kényszeríteni, hogy összes szükségleteit idegenből szerezze be, viselje a gazdálkodás összes terheit és költségeit és ne jusson számottevő jövedelemhez, tisztán azért, mert a hivatalos körök megítélése szerint a fejszére az erdőnek még egyik része sem „érett“ és mert a használatok leltiltása révén majd 20, 40 vagy 60 év múlva sokkal értékesebb használatokhoz fog jutni?

Nem akarjuk az ilyen torz lehetőségek felsorolását folytatni, de az intenciók félreértéséből vagy túlbuzgalomból fakadó ilyen példát tudunk akárhányat.

Ezeket pedig a törvény megfelelő megszövegezésével nem csak ki lehet, de ki kell küszöbölni, mert csak ilyen törvény mellett lesz a birtokos is meggyőződve arról, hogy az állami adminisztráció vele szemben megértő jóbarát, jóakarátú tanácsadó, saját jövőjének védelmezője, aminek tényleg lennie is kell.

Mire ezek a sorok napvilágot látnak, a törvény már való-

színűleg a képviselőház összessége előtt fekszik, sőt tárgyalás alatt is áll.

A bizottsági eljárások során az eltéréseknek egy jelentős részét sikerült korrigálni és egyesületünk az igazgató-választmány határozatából még egy utolsó erőfeszítést tett, hogy az egész javaslatot a teljes egyetértés jegyében terelje át.

Bizakodva és reménykedve várjuk az eredményt és kérve kérjük az összes hivatalos és nem-hivatalos tényezőket, mérlegeljék még egyszer a legbölcsebb megfontolással kéréseinket.

Mert lehet, hogy kéréseink teljesítése esetén talán nem lesz mindenütt és 100%-ig elérhető az a cél, ami minden erdőszemléző lelki-szemei előtt lebeg.

Lehet az is, hogy a távoli jövő érdekeit talán jobban szolgálná a tervezett megoldás és a tervezők előtt lebegő kép, az általuk kitűzött cél, mint az egyesület kívánságainak a teljesítése.

De a mi véleményünk szerint a jelen megnyugvása az a legbiztosabb alap, amelyiken a boldog jövőt felépíteni lehet s aki elkeseredésre és elégedetlenségre épít, az nem homokra, de levegőbe alapoz, mert elégedetlen jelenen még igen ritkán vagy talán sohasem épült nyugodt, boldog jövő.

Pedig higyjék el az illetékesek, hogy ha valahol, éppen a konzervatív erdőgazdaságnál, ahol fél évszázadnak is el kell telnie, míg a törvény hatása érvényesül, fontos az, hogy ez alatt a hosszú idő alatt a törvényben mindenki azt a megnyugvást-keltő, biztos alapot lássa, amelyikre egy konzervatív gazdasági ágat berendezni lehet és lássa azt a kezet, amelyik — míg egyrészt szigorú őre a másképp el nem érhető és el nem mellőzhető közérdeknek, másrészt — megértője és támogatója a jelen gazdasági szükségleteinek, orvoslója bajainak és jóakarató intézője jogos panaszainak.

2. Az igazság változó köntösben.

A „Magyar Magántisztviselő“ című havonta megjelenő lap novemberi számából emeljük ki a következő cikket:

„Az erdőtervezet — és az igazság.

Nemrégiben beszámoltunk arról, hogy az új erdőtervezet-

tervezet elkészítésének háttérében milyen célok állanak és mi az az indítók, ami a tervezet elkészítését elsősorban előtérbe tolta. Rámutattunk arra, hogy a tervezet célja mindenek előtt az erdőmérnöki kar létérdekeinek a megvédése és kenyérhez juttatása olyan mértékben, ahogy az keresztülvihető az illetékes fórumokon tekintet nélkül más érdekekre. Gondolatmenetünket igazolta az Országos Erdészeti Egyesület július 23-i kecskeméti rendes közgyűlése, ahol gróf Teleky József elnöklete alatt az alábbiak hangzottak el:

Az Erdészeti Lapok VIII—IX. egyesített füzetének 727. oldalán: „Mulasztást követnék el... ha meg nem említeném a parlament elé kerülő új erdőtervezetnek... Mi magunknak szent kötelességünk, hogy a törvény úgy legyen a gyakorlatban keresztül hajtva, hogy abból erdőségeink megóvása, szaporítása, szakoktatásunk és az erdőmérnöki kar megélhetési lehetőségei származzanak.“ A 733. oldalon: „Az a jó indulat azonban, amelyet Egyesületünk kívánságaival szemben minden kormányzati tényező e téren tanusít... az a szívós kitartás, amellyel a főosztályfőnök és a minisztériális előadó Egyesületünk kívánságait az illetékes körök hivatalos köröknél keresztülvinni és teljesíteni törekszenek, reményt nyújt arra, hogy ez a régi óhaj is még ez évben teljesülni fog.“

Az idézeteket az O. E. E. elnöke: gróf Teleky József mondta el. A köztudatban az O. E. E. mint az erdőbirtokosság és az erdőszet képviselő szerepel olyan hatáskörrel, ami mindkét érdekeltiséget átfogja. Az O. E. E. választmánya és a gyűlés résztvevői mást mutatnak: Az egyesület vezetőségéből 19 erdőbirtokos, 44 erdőmérnök, 8 másfoglalkozású, amiből kétséget kizáróan megállapítható, hogy az O. E. E. milyen érdekeket képvisel. De ezt igazolja a fenti gyűlés is, aminek résztvevőiből — mintegy 106, — 6—8 erdőbirtokos, 90—95 erdőmérnök.

Nem támadjuk az O. E. Egyesületet, mert közhasznú tevékenysége eredményteljes és a magyar erdei termékek értékesítése körüli munkája előtt meghajtjuk az elismerés zászlóját. Az erdőtervezet célkitűzéseivel azonban — mert egoista — nem értünk, nem érthetünk egyet. *Helyes a diplomavédelem, a diplomások elhelyezése körüli tevékenykedés addig, amíg ez*

másokat nem tipor el és a kölcsönösség elvén épül fel. De amikor diktatórikus eszközzel igyekszik keresztül vinni célkitűzéseit tűzön-vizen keresztül, akkor nem az erdőbirtokosokat, nem az egész erdészetet, hanem az erdőmérnök érdekeit tartja szem előtt és a *diplomavédelem leple alatt pusztulásra ítéel mindent és mindenkit*, aki ennek a célnak az útjában áll.

Óvást emelünk az ilyen elgondolás ellen az erdészeti középiskolát végzettek nevében, kiket ez a törekvés 1920 óta kísért; ami a legelemibb létfeltételt: képesítésünk egyenértékűségének a kimondását gáncsolta el annyi alkalommal. Óvást emelünk az ellen az indokolás ellen, ami mindezt a mérnöki rendtartásról szóló törvény tartalmával indokolja. A mérnöki rendtartásról szóló törvény azokat az erdészeti munkákat utalja az erdőmérnök hatáskörébe, amit az erdészeti törvények mint ilyent sorolnak fel. Az 1879. évi XXXI. t.-c. pedig az erdőkezelést magánbirtokon teljesen szabadon hagyta és erdőtisztként nem csak az erdőmérnököt, hanem bizonyos előfeltételek mellett azt is ismeri, kit a birtokos mint ilyent alkalmaz. Mégis: az érvényben lévő törvények és rendeletek ellenére a mérnöki rendtartásra hivatkozva utasítanak el bennünket a felesketést illetően, akkor, amikor a kiképzésünk egyenesen erre a célra történt. Az új tervezetben — 1933 ősz — az altiszti felesketést és minősítést kívánják az erdészeti középiskolát végzettek részére kikényszeríteni akkor, amikor a vasút, posta, igazságügy és a pénzügy négy középiskolai végzettséggel *tiszti minőséget* tesz lehetővé. Hol vagyunk mi akkor, a négy középiskola fölé épített három éves erdészeti középiskolával? A diplomavédelem leple alatt lehet-e — ha 160 embert is — ilyen, fent nem álló indokok alapján egy nevezőre hozni az elemi iskolai végzettséggel bíró erdőőrrel? *Szabad-e a büszke magyar igazság szeretetét, az ősi magyar jogot így megszegyeníteni?*

Hisszük, hogy a hagyományos magyar igazságszeretet a parlamentben elégtételt fog nyújtani 15 éves megpróbáltatásunknak és a diplomavédelem mellett is módot, lehetőséget teremtet, hogy szerzett jogaink, minimális feltételeink megadásanak.

Nem akarunk mi „tiszték” lenni, sajátítsák ki az „erdő-

tiszt“ elnevezést az erdőmérnöki kar részére — úgy is kevés cím áll a rendelkezésünkre — de a *tisztviselői* minőséget kérjük, tanulmányaink alapján *követeljük*, mert *szerzett jogunk* van ehhez, amit az erdészeti középiskola megnyitása támaszt alá leg-erősebben.“

Az első három bekezdés után igen furcsának találjuk a negyedik bekezdés első mondatát, mert a mi véleményünk szerint nem lehet az egyesületet alaptalanabb és igaztalanabb váddal illetni, mint ami a cikk első bekezdésében foglaltatik.

Igen sajnálatos, hogy az erdészeti személyzet soraiból ilyen cikkeknek a sugalmazói kerülnek ki.

A sugalmazó tájékozottságára azonban még szomorúbb világosságot vet a cikk első bekezdése.

Aki nem látja meg az új erdőtörvényben azt, hogy mit jelent az üzemterv-szerű kezelésnek minden erdőbirtokra való kiterjesztése, az úgynevezett nem feltétlen erdőtalajon álló erdők csereterület nélkül való kiirtásának megakasztása, a legeltetés megfelelő szabályozása, a közérdekű erdőtelepítések biztosítása, a természetvédelem törvényes szabályozása, a szakszerű kezelésnek az egész vonalon való biztosítása, az erdőbirtokos jogainak a réginél sokkal határozottabb körülbástyázása, az nem érett arra, hogy egy ilyen országos fontosságú kérdéshez hozzá-szólhasson.

Amilyen őszinte köszönettel vettük a kecskeméti közgyűlésen az egyesület erdőbirtokos alelnökének és igen sokszor az egyesület erdőbirtokos választmányi tagjainak szájából azokat a kijelentéseket, amelyekkel a birtokososztály is magáévá tette az állás- és foglalkozás nélkül hányódó fiatal erdőmérnökök sorsán való segítség szükségességét, éppen olyan határozottan utasítjuk vissza azt az alaptalan vádaskodást, ami a tárgyilagosságot teljesen nélkülöző cikk első három bekezdéséből kicsendül.

Nem akarunk kitérni túlzott részletességgel azokra a számadatokra, amiket a cikk sugalmazója az egyesület vezetőségére, a kecskeméti közgyűlés összetételére stb.-re nézve felsorol, de némi kis felvilágosítással mégis tartozunk a cikk sugalmazójának.

Engedje meg nekünk a Magyar Magántisztviselő ismeretlen informátora a kérdést, hogy vajjon a csonkaország erdeinek 15%-át kitevő állami és alapítványi birtokok képviselőjében kit hozunk be az egyesület igazgató-választmányába?

Tudja-e az ismeretlen informátor úr azt, hogy mi az erdőbirtokos úrat mielőtt a jelölő listára felvesszük, az illendőséghez képest meg szoktuk kérdezni, hogy vállalják-e a választmányi tagságot és többször kaptuk már azt a választ, hogy a birtokos úr maga sokirányú egyéb elfoglaltsága miatt nem vállalhatja a választmányi tagságot, de igen szívesen látja, ha az uradalom képviselőjében erdőtisztje kerül be a választmányba.

Avagy mondja meg a sugalmazó úr, hogy a szintén elég jelentős százalékot kitevő városi és törvényhatósági erdők érdekeinek képviselőjére kit hozunk be, mint birtokost az igazgató-választmányba?

Aki az igazgató-választmány összetételében beálló változásokat figyeli, az látja, hogy maga a vezetőség iparkodik az egyesület vezetésében évről-évre nagyobb szerepet juttatni a birtokos osztálynak és a magánerdőtiszt karnak, amelyik utóbbi a mi véleményünk szerint 100%-ig illetékes és jogosult arra, hogy a birtokos és erdőgazdaság érdekeit a vezetőségben képviselje.

Azoknak a középiskolásoknak a jogait, akik a törvény életbelépéséig magasabb címhez vagy nagyobb munkakörhöz jutottak, a törvény 100%-ig megvédi és részükre úgy az alkalmaztatás megtartását, mint a címhasználatot lehetővé teszi.

A mi véleményünk szerint pedig az igazság itt van, nem pedig azokban a vádokban, amelyekkel a cikk rövidlátó informátora illeti azt az egyesületet, amelyik mindenkor büszke lesz arra, hogy az új törvényjavaslat megszületésében és tető alá hozásában igenis jelentős része volt.

3. A tűzifaforgalom és a szállítási igazolvány rendszer.

Még ma is megismétlődnek azok az ismeretlen helyekről származó kirohanások, amelyek a tűzifaforgalom csökkenéséért a szállítási igazolvány rendszert kívánják felelőssé tenni.

Legutóbb a napilapok közlése szerint a keresztény párt egyik vezető politikusa tett olyan kijelentéseket, hogy csak a

Faforgalmi Rt.-on keresztül lehet szállítási igazolványhoz jutni. Sőt maguk az Államvasutak is hangoztatják, hogy a szállítási igazolványrendszer az ő forgalmukat csökkentette.

A mi helyzetünk meglehetősen könnyű, mert módunkban van a statisztikai adatok fényénél igazolni azt, mennyire egyoldalú információan alapulnak ezek a kijelentések.

Összehasonlítást csak április 1-től tudunk csinálni, éspedig két okból: először azért, mert az igazolványkényszer csak március 8-án lépett életbe s így erről a hónapról az egész hónapot felölelő adataink nincsenek, másodszer azért, mert hiszen mindenki tudja, hogy január 1-től március 8-ig a normálnál legalább 5.000—6.000 vasúti kocsirakománnyal több magyar tüzfát hívtak és szállítottak le éppen azért, mert mindenki tudta, hogy március 8-ával az igazolványkényszer életbelép.

Kezünkben van egy kimutatás az Államvasutak múltévi tüzfaforgalmáról s ezzel szembeállítjuk egyrészt azt, hogy mennyi szállítási igazolvány állott a tüzfatermelés és behozatal rendelkezésére április 1-től az illető hónapok végéig és másrészt azt, hogy tényleg mennyi szállítást eszközöltek a befutott ellenőrző szelvények tanúsága szerint ezekkel az igazolványokkal.

A tényleges szállításra vonatkozó ez az utolsó adat nem lesz teljesen pontos, mert hiszen még ma is futnak be régebben feladott szállítmányok ellenőrző szelvényei, ez azonban csak azt jelenti, hogy a tényleges szállítás lehet ennél a számnál nagyobb, de kisebb semmiesetre.

Április hóban az Államvasutak a múlt évben leszállítottak 7.065 vagon tüzfát, amivel szemben ez év áprilisában az 5.590 normál kocsihoz szóló kiadott szállítási igazolványból 4.325-nek az ellenőrző szelvénye futott be.

Április 1-től május végéig a múlt évi szállítás 14.452 vagon volt, ez évben 10.399 vagonra szóló szállítási igazolványból 8.029.5 normál kocsihoz szóló megfelelő ellenőrző szelvény futott be.

Április 1-től június végéig a múltévi vasúti szállítás 23.034 normál kocsi, az erre az időre kiadott 16.971 normál kocsihoz szóló szállítási igazolványból 13.046.6-ról futottak be az ellenőrző szelvények.

Április 1-től július végéig a múltévi szállítás 32.991 vagon, amivel szemben a kiadott 34.515 vagonra szóló szállítási igazolványból 21.931.5 normál kocsirakományra vonatkozó ellenőrző szelvény futott be.

Az április—augusztusi múltévi forgalom 46.269 kocsirakomány, amivel szemben a kiadott 59.018.5 normál kocsirakományra szóló szállítási igazolványból 39.872.5 vagonról futottak be az ellenőrző szelvények.

Az április—szeptemberi szállítás a múlt évben 62.768 normál kocsirakomány volt, amivel szemben a kiadott 78.112 normál kocsirakományra vonatkozó szállítási igazolványból 55.598 normál kocsirakomány ellenőrző szelvényei futottak be.

Az április—októberi szállítás a múlt évben 76.956 normál kocsirakomány volt, ezzel szemben tényleg kiadtunk 1934 ápr. 1-től október végéig 96.013.5 normál kocsirakományra szóló szállítási igazolványt, 7.802.7 normál kocsirakományra még kiadható igazolvány pedig igénylés hiányában visszamaradt s így összesen 103.816.2 vagonra szóló szállítási igazolvány állott rendelkezésre, tényleg befutott 74.063 normál kocsirakománynak megfelelő ellenőrző szelvény.

Kétségtelenül megállapítható tehát, 1. hogy a hónap elején kiadott szállítási igazolványokat egy hónapban sem használták fel, 2. hogy már július hó folyamán meg volt a szállítási lehetőség ugyanannyi fára, mint az előző évben, augusztusban közel 13.000, szeptemberben több mint 15.000, októberben pedig 27.000 normál kocsirakománnyal nagyobb mennyiségre volt meg a szállítási lehetőség, mint amennyit az Államvasutak előző évi forgalma ténylegesen kitett.

A kiadott igazolványokban benn foglaltatnak a hajó-szállításhoz szükséges igazolványok is, ezeknek a száma azonban július végéig mintegy 1.500, augusztus végéig mintegy 4.300, szeptember végéig mintegy 7.000, október végéig pedig mintegy 9.000 vasúti kocsirakományt tett ki, aminek több, mint 50%-a a készletek arányában a Faforgalmi Rt.-nak jutott.

Ha tehát levonjuk is ezeket a számokat az előbbi többletekből, akkor is júliusban ugyanannyi, augusztusban 9.000, szeptemberben 8.000, októberben 18.000 vasúti kocsirakománnyal

nagyobb mennyiségre volt kinn a szállítási igazolvány, mint amennyit a multévi vasuti forgalom adata mutat.

Hogy pedig itt nem a Faforgalmi Rt.-on mult a szállítások visszamaradása, mert hiszen a Faforgalmi nem tud a szerződésben kikötött mennyiségnél többet lehívni a birtokos hozzájárulása nélkül, azt még egy adatsoporttal alá tudjuk támasztani, éspedig azzal, hogy július 31-én 8.408.5, augusztus 31-én 12.613, szeptember 30-án 12.070, október 31-én 11.179 a Faforgalmin kívül álló termelők részére kiadott szállítási igazolványnak nem futottak be az ellenőrző szelvényei, sőt a legutolsó számhoz hozzá kell még adnunk a kívül állók által a kiadható mennyiségből igénybe nem vett 7.802 darab szállítási igazolványt, amivel a kívülállók által fel nem használt igazolványok mennyisége 18.981.7 normál kocsirakományra emelkedett.

A tényleges szállításra vonatkozó adatok a befutott ellenőrző szelvények számadatait meg fogják haladni nem csak azért, mert még ma is futnak be az előző szállításra vonatkozó ellenőrző szelvények, de ezenkívül közismert dolog, hogy a szállítási igazolványokkal 5%-al nagyobb súly szállítható, ami szintén egy 2—3%-os többletet fog eredményezni.

Egyébként a két utolsó hónapban havonta 19—20.000 normál kocsirakománynak megfelelő ellenőrzőszelvény futott be, ami a legkedvezőbb évek szállított mennyiségeit is erősen megközelíti.

A budapesti ellátás szempontjából sem lehet panaszkodni, mert hiszen a Faforgalmin kívül álló termelők kezén július végével 2.016, augusztus végével 2.903.5, szeptember végével 1.975, október végével 1.900.5 normál kocsirakományra szóló budapesti szállítási igazolvány volt kinn felhasználatlanul s ezenkívül október végéig további 2.859.6 kocsirakományra szóló budapesti szállítási igazolványt nem vettek igénybe.

A novemberi 10%-os kvóta a kívülállóknál közel 9.000 vagon jelent s így a Faforgalmi Rt. szállítási lehetőségein kívül több mint 13.000 vagonra van meg Budapestre a szállítási lehetőség, pedig márc. 8-ától több mint 37.500 vagon tűzifa futott be Budapestre.

Ezeket az adatokat melegen ajánljuk a vádaskodók szíves figyelmébe.